

Διπλάτανος Θέρμου: Οι άνθρωποί του, οι απόδημοι και ο δρόμος που θα τους ενώσει

[/ Γενικά Θέματα](#) / [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

ΘΕΡΜΟ. Χτισμένο στις ανατολικές κορυφές του Αννινου του Παναιτωλικού όρους, σε υψόμετρο περίπου 850 μέτρων, απλώνεται ο Διπλάτανος, ένα από τα παλαιότερα χωριά των Κραβάρων και του Απόκουρου, με θέα προς την τεχνητή λίμνη του Ευήνου, τα Βαρδούσια και την Καρφοπεταλιά. Το χωριό, που από το 1835 έχει επίσημη υπόσταση και το 1928 πήρε το σημερινό του όνομα (από το παλαιότερο Τερπίτσα), ανήκει διοικητικά στον Δήμο Θέρμου και στην Περιφέρεια Δυτικής Ελλάδας.

Με αφορμή τη φετινή Γιορτή της Γίδας, κάτοικοι, απόδημοι και φίλοι του χωριού

συναντήθηκαν το Σάββατο ξανά κάτω από τα δύο πλατάνια που χάρισαν το όνομα στον Διπλάτανο. Αν και οι μόνιμοι κάτοικοι είναι πλέον ελάχιστοι, ο οικισμός παραμένει ζωντανός χάρη στους ανθρώπους του που δεν τον ξεχνούν.

Ανάμεσά τους, ο Βασίλης Γκουρνέλος, μετανάστης εδώ και πέντε δεκαετίες στη Νέα Υόρκη και πρόεδρος του Συλλόγου Διπλατανιωτών «Αγία Μαρίνα». Εφυγε νέος, αλλά όπως λέει ο ίδιος, «η ζωή μου μπορεί να είναι στην Αμερική, όμως η ψυχή μου είναι στον Διπλάτανο». Εδώ και χρόνια προσπαθεί να διατηρηθεί η επαφή της Ομογένειας με τον τόπο καταγωγής, ενώ συνεχίζει να στηρίζει δράσεις και πρωτοβουλίες για το χωριό. Πριν δύο χρόνια επανεξελέγη ομόφωνα πρόεδρος του συλλόγου, μετά από ένα τέταρτο του αιώνα, επιβεβαιώνοντας τη διαρκή εμπιστοσύνη και εκτίμηση της κοινότητας στο πρόσωπό του.

Ο Σύλλογος Διπλατανιωτών της Νέας Υόρκης αριθμεί περίπου 500 μέλη, οικογένειες δεύτερης και τρίτης γενιάς που επιστρέφουν όσο πιο συχνά μπορούν στην Ελλάδα, τον Ιούλιο, με αφορμή το πανηγύρι της Αγίας Μαρίας, τον Δεκαπενταύγουστο για τη μεγάλη γιορτή της Παναγίας και στη Γιορτή της Γίδας τον Οκτώβριο. Πολλοί από αυτούς έχουν ανακαινίσει πλήρως τα πατρικά τους σπίτια, επενδύοντας σημαντικά ποσά.

Στον Διπλάτανο υπάρχουν σήμερα περίπου 70 σπίτια, τα περισσότερα φροντισμένα, που δίνουν ξανά ζωή και χρώμα στον οικισμό.

«Οι δεσμοί με το χωριό δεν κόβονται. Θέλουμε να επιστρέφουμε και να το κρατήσουμε όρθιο. Ο δρόμος είναι το μόνο που μας λείπει», λέει ο κ. Γκουρνέλος, τονίζοντας πως η πρόσβαση από την Κόνισκα, μέσω του χωματόδρομου μήκους περίπου 11 χιλιομέτρων, παραμένει δύσκολη και αποτρεπτική, ειδικά για οικογένειες και ηλικιωμένους. Το αίτημα για την ασφαλτόστρωση του χωματόδρομου που είναι σε κακή κατάσταση, αποτελεί κοινό στόχο για τους κατοίκους και την Ομογένεια, καθώς, όπως λένε, ο δρόμος δεν είναι πολυτέλεια, είναι ανάγκη για να μείνει το χωριό ζωντανό.

Ο Διπλάτανος πήρε το όνομά του από τα δύο πλατάνια της πλατείας, το ένα από αυτά, λένε, ξεπερνά τα χίλια χρόνια. Κάποτε, στον κορμό του λειτουργούσε μικρό καφενείο όπου πουλούσαν λουκούμια και καφέ. Μέχρι τη δεκαετία του '60, το χωριό έσφυζε από ζωή: πεντακόσιοι κάτοικοι, εξήντα παιδιά στο σχολείο, πανηγύρια και τραγούδια. Το σχολείο έκλεισε το 1984, όμως ο δεσμός των ανθρώπων με τον τόπο δεν έσβησε ποτέ.

Η Γιορτή της Γίδας, που καθιερώθηκε τα τελευταία χρόνια από τον τοπικό σύλλογο, έχει εξελιχθεί σε σημείο αναφοράς για το φθινόπωρο. Συγκεντρώνει πλήθος κόσμου από την Αιτωλοακαρνανία και πολλούς απόδημους που επιστρέφουν για λίγες μέρες. Οι μουσικές, οι γεύσεις και οι συναντήσεις ξαναζωντανεύουν το χωριό, ενώ κάθε φορά η συζήτηση καταλήγει στο ίδιο σημείο: στον δρόμο που ακόμα περιμένει.

Ο Θεοφάνης Τσεντζέλης, άλλος ένας Διπλατανιώτης, δεν έφυγε ποτέ στο εξωτερικό. Εγκαταστάθηκε στο Αγρίνιο, όμως σχεδόν κάθε Σαββατοκύριακο βρίσκεται στο χωριό. «Εφτιαξα το σπίτι μου, φέρνω τα εγγόνια μου όσο πιο συχνά μπορώ. Αν δεν αγαπήσουμε τα χωριά μας, θα σβήσουν», λέει. Οι ιστορίες ανθρώπων όπως ο Θεοφάνης Τσέντζελης και ο Βασίλης Γκουρνέλος αποτυπώνουν τη συνέχεια μιας Ελλάδας που, παρά τη μετανάστευση και τα χρόνια, κρατά ζωντανές τις ρίζες της.

ekirikas.com